

FOLK OG LAND

NR. 20 — 8. ARGANG

LØRDAG 13. JUNI 1959

LØSSALG 65 ØRE

Olga v. Barényi:

Barnekistene i Pardubitz

Den kjente tsjekkiske forfatterinne, Olga von Barényi, som nå lever i eksil i Vest-Tyskland, har våre lesere stiftet bekjentskap med flere ganger tidligere. Hun er forfatterinnen av boken «Prager Totentanz», som avslører de grufulle hendelser i Prag i 1945, da hundretusen tyskere - oldinger, sårede soldater, kvinner og barn - ble slaktet ned. Boken vakte stor oppsikt og ble voldsomt angrepet i den røde kringkaster i Prag. Angrepene på forfatterinnen ble ikke mindre voldsomme da hun også avslørte den spionasjevirksomhet som ble drevet fra tsjekkisk side og sannheten om de «avhoppere» som vestmaktene så tankeløst og godtroende tok i sin favn. Selv var forfatterinnen under den tyske okkupasjon med i motstandsbevegelsen, men da hun ikke stilltiende så på redslene i 1945, ble hun selv arrestert av de røde som hurtig tok makten i landet. Olga von Barényi er en god venn av vårt blad og har nå sendt oss en ny artikkel «Barnekistene i Pardubitz», som sikkert vil bli lest med stor interesse:

Tidlig på morgenen reiste toget fra Prag. Det var i den strålende jasmintid, solen flommet og et eller annet sted var det krig, for det var i året 1944.

Jeg fikk to ledsagere på denne reise til Pardubitz, for myndighetene i protektoratet mente at det var fare for flukt. Mine ledsagere var da en ung tsjekkisk pike ved navn Kveta, det betyr blomst, og en herre fra Gestapo. Vi lærte hverandre først å kjenne like før togets avgang. Vi hilste kjølig på hverandre og ellers vekslet vi ikke et ord, slik som det seg hør og bør mellom fiender.

Toget som skulde bringe meg til Pardubitz var et skoletog, overfylt med tsjekkiske barn. Bak vinduene kom og forsvant enger, skoger og landsbyer. Barn steg ut og steg på, spiste sine smørbrød og lo og kvidret. Bare jeg sat

der dyster mellom mine to ledsagere, for jeg var fange.

Så skjedde det. Plutselig var de der, de som tsjekkerne kalte «kjeleflikkerne». Dypflygere, amerikanere. Toget skalv som et menneske i dødsangst og ble stående. Utenom lokomotivføreren, fyrbøteren, mine ledsagere og meg fantes det ingen voksne i toget. Lokomotivføreren skrek at barna skulde gjemme seg under toget, eller hurtigst mulig løpe ut på jorden. Det som så skjedde står fremdeles i min erindring som en vond og forvirret drøm. Barna løp av toget og samlet seg i sin forferdelse i klynger. Gestapomannen så

ut til å ha glemt meg fullstendig. Han løp frem og tilbake og jaget barna fra (Forts. s. 8)

Glemte valutasynder

Den norske offentlighet og de dertil innrettede presseorganer var dypt og dydig rystet da Morgenposten visste å berette at Forbundet var skyldig i overtredelse av valutaloven. Det var ikke ende på skrik og skrål i alle småavisene rundt omkring i landet, og også Arbeiderpartiets aviser var ivrig opptatt med å dele denne indignasjon og moralske rystelse. Som en ser på annet sted i dagens avis fant ikke politiet engang så mye ulovlig at det var mulig å slå ned på det. Saken ble kort og godt henlagt.

Kanskje de samfunnsbekymrede da isteden kan ta opp igjen en valutesak fra 1951. Saken var meget seleber, og da den foregikk i de indignerte arbeiderpartiavisers egen aller nærmeste krets, kan det vel bli mere personlig sving over klagene og beskyldningene:

I 1951 hendte altså det bedrøvelige at Norsk Sjømannsforbunds Ingv. Haugen fikk (Forts. s. 6).

Noen aktuelle betraktninger om Nasjonal Samling og dagens politiske situasjon

..... bygges innenfor rammen med full utnyttelse av landets muligheter. Stat og kommuner skal ikke drive næringsvirksomhet, hvor ikke sterke samfunnsmessige hensyn krever det. Kooperasjonen skal være upolitisk.

10. Tidsmessig utbygging av samferdselsmidlene til lands, til sjøs og i luften, og av våre vassfall, under størst mulig bruk av private anbud.
11. Lockout og streik forbyes. En arbeidets lov fastsetter arbeidsgivernes og lønsmottakernes rettigheter og plikter, deres innbyrdes samarbeid og bestemmer hvorledes interesse tvister i arbeidslivet skal avgjøres. For å verne bedriftene og deres funksjonærer og arbeidere mot misbruk, endres også børs- og aksjelovene, og ledelsens personlige ansvar skjerpes.
12. Arbeidsledsheten betones til omhu med alle nærliggende midler

17. mai 1933 stiftet Quisling Nasjonal Samling. Partiet la frem et meget godt program. Både partiet og programmet ble godkjent, og ble erklært lovlig av alle autoriteter. Nasjonal Samling deltok også i både stortingsvalg og kommunevalg.

Så kom 9. april 1940.

Partiet var fremdeles et lovlig parti. 25. sept. 1940 ble de andre politiske partier oppløst av okkupasjonsmakten. Nasjonal Samling var fremdeles lovlig. Og det ble heller ikke oppløst eller gjort ulovlig, hverken av den såkalte regjering i London eller av noen annen myndighet, hverken under okkupasjonen eller etterpå. Og årsaken er vel ganske enkelt den, at

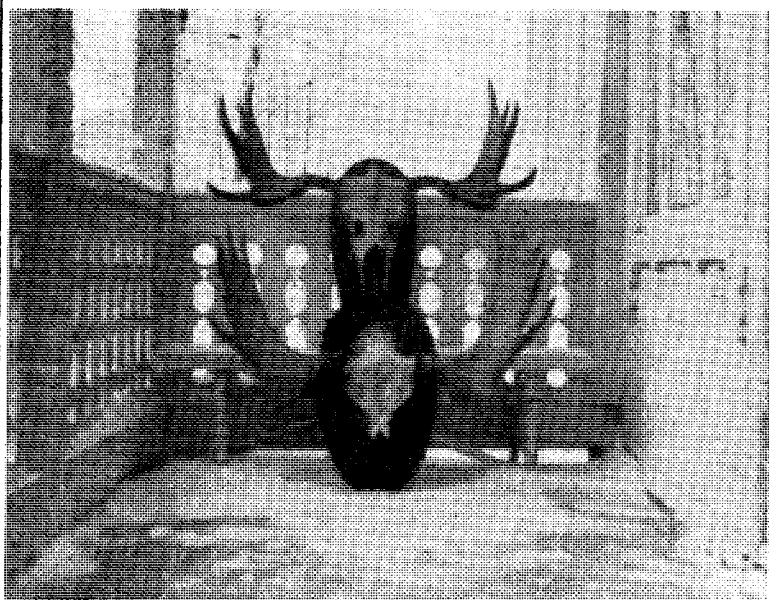
hverken grunnloven eller noen annen lov gir hjemmel for å oppløse eller ulovliggjøre et politisk parti, med et lovlig program.

Hvis noen av Nasjonal Samlings medlemmer vil ta navnet op igjen og melde navnet på til neste kommunevalg, så er det full adgang til det.

Etter all rett, og etter all menneskelig logikk, så er medlemmene av en organisasjon ansvarlig overfor organisasjonens lover og program. Men det ene medlem er ikke ansvarlig for det annet medlem, hvis dette bryter organisasjonens lover.

Det stod ingen ting om landssvik i NS' lover eller (Forts. side 7.)

JAKTTROFEER TILSALGS

På grunn av plassmangel realiserer jeg endel elggevirer med fra 6 til 18 takker, alle montert på beste ekeplater. Videre et utstoppet hode, særdeles kraftig og med 15 takker. Pris for gevirene fra kr. 250,00 til kr. 600,00. Hodet kr. 800,00.

Halvparten av hva salget innbringer går til «Folk og Land», og beløpene innsendes direkte til avisen, som foretar oppgjør med meg.

FORSTMESTER HALS,
Spillum i Namdal.

Det vilde ha vært enda flere av disse gode dukker hvis ikke noen hadde hjulpet til - - -

Picasso like gal som Hitler!

Litt kulturhistorie

1959

Picasso: Kvinneportrett

Etterkrigsverden er skjønt enig om at Adolf Hitler var gal, så gal at han til og med kastet ut av de tyske museer noe han kalte «entartet» kunst. Slik går barbarene frem, fortalte kulturberereren Dagbladet, for var ikke folk som Picasso og hans kolleger, slike som Hitler kastet ut, de mest lysende blomster på kunstens tre?

Den sikkert meget lærde norske magister St. Tschudi Madsen skriver da også i et leksikon om Pablo Picasso bl. a.:

« — — han prøver å finne rikere uttrykk, han vil gi noe mer enn naturetterlikning, for til det har vi jo fotografiet. Så laget han for eksempel et slikt portrett som det til høyre (gjengitt her). Både Picasso og du er klar over at en ikke kan se nesa både forfra og fra siden på en gang, men tenk nå engang på at øynene er vakrest forfra — da ser du dem best — nesa derimot får du et meget bedre inntrykk av om du ser den i profil — fra siden». Magisteren avslutter sin artikkel med å slå fast at «Picasso er trollmannen i moderne maleri, og en kan trygt si at han er vår tids mest berømte kunstner».

Så alle forstår at Hitler var gal. Undtagen kanskje Picasso selv. For han har i disse dage funnet at spøken har gått for vidt og skriver følgende, som norske magistere med samt Dagbladet vil avvise med forakt, for de herrene vet det naturligvis bedre enn maleren selv:

«Folk søker ikke lenger trøst og begeistring i kunsten. Det er de ubeskjeftigede, overforfinelsens destillatorer, som søker noe nytt, egenartet originalt, noe ekstravagant og skandaløst. Jeg har selv de siste årtier tilfredsstillet denne kretsen ved å male eienommeligheter som går stadig vekslende gjennom hodet mitt. Og jo mindre man forstod av meg, desto mer beundret man verkene mine!

Ved å more meg med disse lekene har jeg vunnet berømmelse, til og med meget hur-

tig. Og for en kunstner innebærer berømmelsen salg, inntekt, rikdom, formue — slik at jeg idag er celebrer og rik.

Men når jeg er alene, har jeg ikke mot til å kalle meg kunstner i ordets store og klassiske betydning — Giotto, Tizian, Rembrandt og Goya var kunstnere — jeg er bare en spasmaker for offentligheten.

På best mulig måte har jeg utnyttet dumheten, forfølgeligheten og begjæret i min epoke og mitt samfund».

Som Dagbladet sikkert vil underskrive er det meget å utsette på vårt kulturelle nivå, så det er ikke rart at vi faktisk er enig med Adolf Hitler og Pablo Picasso. På samme måte som f. eks. Søren Onsager gav uttrykk for at han var i hin kulturløse periode da NS bare hadde slike kunstens fattigfolk å skilte med som bl. a. Knut Hamsun, Christian Sinding, David Monrad Johansen og Wilhelm Rasmussen.

«Jøssingrømlingerne» fra London

Når det gjelder den daglige hets i våre aviser mot Sovjetrusland heter det så smukt: «Hendingene i Ungarn står fremdeles levende for oss», men når det gjelder jøssingenes egne redselsgjeringer mot oss i 1945 med nedskyting av uskyldige mennesker, hvis eneste forbrytelser var at de hadde arbeidet for Norges selvstendighet, da heter det at man bare må glemme denne tid. Og fra Einar Gerhardsen, han, som er en av dem, som har størst skyld for okkupasjonen av Norge, ved sin oppfordring om å ødelegge Norges forsvar, fra ham er det kommet en parole om at der skal være ro omkring «rettsoppjøret».

Terroren i Ungarn ble satt igang av en utenlandsk makt mot landet, mens her i Norge var det våre egne medborgere som utøvet redselsgjeringene, hvilket jo må ansees som til ganger verre. Et gammelt ord sier at hvis en revolusjon skal lykkes så må partiet ha gaten og rennesteinens folk. Kort sagt hele pøbelmassen med seg, og dette har jøssingene da helt ut forstått. Snikmordere og ugjerningsmenn som Gulosten, Feldmannmorderne og utallige andre ble ansett som «gode nordmenn», Norges edleste sønn Vidkun Quisling, samt Skancke og en rekke andre edle og uskyldige mennesker ble slått ihjel. Og alt sammen ble gjort for å

Fra Kongsberg Dagblad pr. 21/5 1959 sakser en følgende lærerrike personalbeskrivelse:

«Hørrettelsene på Cuba har vakt oppmerksomhet verden over. De amerikanske aviser kan opplyse at de ledes av en mann som stammer fra USA, det land hvor Cubas nye diktator Fidel Castro nettopp har vært på besøk og hvor han - skrives det - har gjort alt for å gjøre et så pent inntrykk som mulig. Castros overbøddel er den 37 år gamle «kaptein» Herman Marks som, etter hva det opplyses, har hatt ledelsen av de fleste av de omkring 500 henrettelser som hittil er foretatt.

Det opplyses videre at denne Marks er en av USA's mest beryktede forbrytere. Hans rulleblad i statene forteller at han er blitt arrestert for 32 voldelige overfall, tyverier, omstreiferi og drukkenenskap. Han har rømt fra en oppdragelsesanstalt, fra et fengsel og fra en straffefarm, - det siste i 1950. Deretter ble han dømt til 3½ års fengsel i Wisconsin for voldtekt mot en 17 år gammel pike. Etter å være kommet ut fra fengslet dro han til Cuba, hvor han kjempet sammen med Castros styrker i jungelen. Direktøren for fengslet i Wisconsin gir ham denne karakteristikk: «En ualminnelig motbydelig forbryter».

Innholdet taler tydelig nok, så kommentar synes unødvendig. Var det noen som snakket om «de 4 frihetene»? Er det ikke på tide å foranstalte et nytt Atlanterhavsmøte med litt salmesang?

Castros sjeibøddel

Undertegnede lider i almindelighet ikke av sjøsyke, men når tanken kommer inn på Atlanterhavsdeklarasjonen og dens menn, da gjør mine innvoller revolusjon. Kal.

kamuflere egne forbrytelser: ødeleggelse av vårt forsvar og det at de den dag de skulle

K R I N G S J Å

JUSTITIA VÆRE LOVET.

Retten skal være rett. Det nye Tyskland og det gamle Norge har funnet hverandre. Thi således heter det i en beretning som 30. mai 1959 er utsendt av NTB/Reuter offisielt fra Bonn:

«Høyesterettsjustitiarius Terje Wold og fire andre ledende norske jurister skal besøke Vest-Tyskland i tiden 31. mai —13. juni etter innbydelse fra det vest-tyske justisdepartement.

Ved siden av Wold består femmannsdelegasjonen av riksadvokat Andreas S. Aulie, departementråd Rolf Einar Ryssdal, professor Johannes Andenæs og advokat Jens Christian Mellbye.

Delegasjonen skal besøke Bonn, den føderale høyesteretten og forbundsdomstoler i Karlsruhe, Berlin og Hamburg. Nordmennene skal også delta i rettsforhørdninger og besøke forbedringsanstalter».

Vi kan så godt forstå at de ledende agører i det norske politiske «rettsoppjøret» ut fra egen interesse vil studere forbedringsanstalter hos Adenauer. De har det behov.

Desverre kan Arntsen ikke delta, da han er fullt opptatt med å finne forklaring på skandalen med Norsk Jernverk, og justisbøddelen Solem og engelen Berggrav er gått nedennom og der sikkert har nok med sitt.

De andre som var med, er det ikke så mye å ofre ord på. Keilhau er borte, uten gjensvar til Wieseners bitende spørsmål i Aftenposten. Sundt, sønn av Jens Michael, er borte, borte, borte. Politimester Rynning Tønnessen lever ennå, vi tar ham ikke så tragisk, geskjeftige hvite gamasjer i regjeringspartiet tar vi for det det er. Vi hater ikke.

FORBEDRINGSANSTALT-STUDENTENE

har en delvis modig mann blant seg, men bare delvis. Andreas Aulie. Han er ikke av de verste. Og det er kanskje no godt i Terje Wold også, han har ikke vært så mye borte i rettsoppjøret, men han har jo ingensomhelst vilje der det er fariig å si nei, der det koster noe — Norges høyesterettsjustitiarius, primus blant dem som skulle hevde retten kontra makt og egeninteresse. Kompromisser, akkord, tilpassing, diplomati. Av og til ganske effent. Ombudsmann. Men ikke rett, ikke ethos, ikke her står jeg, Gud hjelpe meg amen, men jorden går nå rundt likefullt. Terje Wold, sakfører fra den nordnorske landsdelen, de skulle ha en fra Nordnorge

stå til ansvar for sin forbryterske politikk, rømte med halen mellom benene over til fienden — til det land som hadde krenket vår neutrali-

dengang. Akkurat som da de én gang tok Sjøstad fra nordfor Dovre. Landsdelssakførerene i Arbeiderpartihotellet.

DE HAR OGSÅ, forbedringsstudentene, en Mellbye blant seg, advokatfamilien hadde arbeidet uvanlig godt sammen med tyskerne under krig/okkupasjon i alle spørsmål om Nordag m. v. — sikkert ikke så outrert som høyesterettsdommer Skau i sine Bergensforretninger — men junior ble da statsadvokat i «rettsoppjøret», det soner meget, og nu skal altså også han studere forbedringsanstalter.

RESTENE — ce n'est plus qu'un reste, som franskmannen sier — er statsadvokat Ryssdal og Johannes den skinhellige Andenæs.

Forbundsrepublikken lykkønskes av alle, hugheile nordmenn på det hjerteligste med dette eleverte besøk fra rettsstaten Norge. Det tjener Vesttyskland til heder at det endelig har forstått hvor det har sine virkelige og objektive venner, rettens modige beskyttere i Norge. Vi tar kanskje munnen for full når vi sier: Fiat Andenæs et Wold, percat mundus.

DET VAR EN GANG en keiser i Afrika, som på løpende bånd, hals-hugget, hengte, flådde og brente sine undersåtter; han lever ennå i koptisk majestet, Fogstad/Mosvold skaffer ham møbler og wallboard, Bjercke maling, og Den Kgl. Norske Marine marine.

VI KUNNE IKKE finne et bedre kjenningsignal som avslutning på denne serie med jurier, hvor alt er glemt og ingen er sikket — nomina stultorum, ubique lucorum — er den gamle germanske helsing:

HEILE SELASSI!

Vi sender denne hilsen til alle våre venner på jord og sjø, til våre mange emigrerte landsmenn her og hisset og over havet, til lægene i Sydamerika ved Arne Høygaard — til alle våre venner i Irland ved innenriksråden, til Fogstad i Etiopia, og porsgrunnsfolk på havet og tusenvis av venner over hele vår dømte Klode:

Heile Selassi. Og god sommer. Norge ligger trygt begravet. De vises stein, er under fund. Vi er et stort og stolt folk. Vi ere en nasjon vi med.

Vi studerer forbedringsanstalter. Heile Selassi venner fra fjern og nær. Vi føler med dere. Føl dere med oss, vi som fortsatt ble heime. Heile selassi, thi vi visste ikke hva vi gjorde. E. S.

tet i Jøssingfjord og bragt oss inn i krigen. Quisling hadde ren samvittighet og vi har aldri sett noe fotografi av ham i full gallop for å komme seg i sikkerhet fra sine motstandere. Labus.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGEMorgenpostinjuriene
nok engang

Det er visst nødvendig nok engang å klarlegge forholdene omkring de ondartede beskyldninger Morgenposten rettet mot en rekke av Forbundets tillitsmenn. Vi forstår på uttalelser at myndighetene har hatt endog usedvanlig hell med seg i å føre folk bak lyset med missvisende uttalelser og kommunikéer. Så dyktige politiske taskespillerkunstner er det lenge siden en har sett i Norges land.

La oss da slå fast følgende ugjendrivelige kjennsgjeringer om dette lumske angrep på Forbundet:

Morgenposten beskyldte i en rekke artikler navngitte tillitsmenn i Forbundet - i første rekke da formannen Anders Hafskjold - for en rekke grove forbrytelser. Det dreiet seg blandt annet om underslag, dokumentfalsk, korrupsjon, bestikkelser og valutasvindel, rent bortsett fra at de navngitte også ble karakterisert som notorisk kriminelle elementer, som nårsomhelst og på hvilkensomhelst måte var rede til å bryte landets lover.

Av disse beskyldninger er det bare dette om valutasvindel som er undergitt offentlig påtale, hvis det da ikke foreligger anmeldelse fra noen fornærmet part. Og det gjør det naturligvis ikke, for så langt vilde dog ikke de sørgelige individer blandt «våre egne», som har servert disse løgnhistorier til bruk for våre motstandere, gå.

Når det gjaldt dette med valutasvindel betraktet altså politiet Morgenpostens skriverier som en anmeldelse, og innledet i den anledning en omfattende etterforskning. Parallelt med denne offentlige etterforskning når det gjelder valutasaken, gikk så Anders Hafskjold til sivil søksmål mot injurianten, mens endel av de andre injurierte gikk til politianmeldelse mot bladet.

Som vi meddelte i forrige nummer har det til dags dato ikke lyktes å få Hafskjolds sak frem for retten. Ved allehånde krumspring og ved samarbeid med politiet har det lyktes injurianten å hale saken ut. Det er til denne dag ikke levert noe tilsvarende eller noen bevisførsel fra bladets side, og alt taler for at Verdens Gang har rett når den med informasjonen, øyensynlig fra aller høyeste hold, kan meddele at saken ikke kommer opp før til våren. Innen den tid håper en da at det hele skal gå i glemmeboken, men at det likevel skal ha bunnfelt seg i mange enfoldige sjeler at det er noe å belaste Hafskjold og Forbundets tillitsmenn forøvrig.

Imens har da også politiet langt om lenge avsluttet sine undersøkelser, Sivilpolitiet når det gjelder Morgenpostens anmeldelse mot Forbundet for «valutasvindel», og Kriminalpolitiet når det gjelder spørsmålet om hvorvidt det offentlige skal føre saken mot Morgenposten for de fornærmede. Resultatet av politiets virksomhet er offentliggjort på en slik måte at folk skal tro - og tror - at hele saken mot Morgenposten dermed er henlagt og avgjort, og at bladet altså har hatt rett i sine beskyldninger.

Det er det motsatte som er tilfelle. Sivilpolitiets etterforskning i anledning av Morgenpostens anmeldelse mot Forbundet har ført til at saken er henlagt «på grunn av bevisets stilling», som det heter. Vi viser til omtale av dette på annet sted i dagens avis. Enhver forstår at dette i virkeligheten betyr at det ikke engang foreligger så mye sant i bladets injurier, at politiet trass i den aller sterkeste oppfordring fra alle hånde samfunnsbekymrede hold, har kunnet prestere den aller mest beskjedne mulktoring av en eller annen «skyldig». Bladets skriverier om «svindel» har med andre ord vært det rene vås.

Deutsche Handelskammer
in Norwegen

Medlemsfortegnelse

L. Christensen A/S, Agentur Export, Bergstien 4, Oslo.
Christiania Bank og Kreditkasse, Oslo.
A/S Christiania Glassmagasin, Glas, Porzellan, Lederwaren, Parfümerien etc., Torget 10, Oslo.
A/S Christiania Kul- & Vedbolag, Brennmaterialien, Bygdø Allé 1, Oslo.
Christiania Portland Cementfabrik A/S, Fr. Nansens pl. 6, Oslo.
Christiania Seildugsfabrik, Tauwerk, Fischnetze, Säcke, Fossveien 24, Oslo.
Christiania Spigerverk, Stahl- u. Walzwerk, Nydalen, Oslo.
Christiania Staal- & Jernvarefabrik A/S, Moss.

(Forts.)

Kriminalpolitiet, hvis ledelse av en eller annen grunn synes å føle seg solidarisk med injurianten, har også etter 8 måneders forløp eraktet at anmeldelsene mot Morgenposten må henlegges fordi «almene hensyn ikke krever offentlig påtale», som det så vakkert heter. At politiet søker å skjule kjennsgjeringene ved i et utsendt kommuniqué å blande inn også i denne sak valutaforhold som anmelderne overhodet ingen befattning har hatt med, karakteriserer best den sjofle måte saken har vært behandlet på fra myndighetenes side.

Det som er klart er at politiet ikke har funnet noe som helst som kan bestyrke Morgenpostens injurier mot anmelderne, og så har det da reddet seg iland med disse fraser om «almene hensyn». Det er naturligvis klart for alle at politiet ikke trengte 8 måneder for å erakte at disse «almene hensyn» ikke krevet noen inngripen. Det måtte det vel være klar over allerede dagen etter at det fikk anmeldelsene. Når det ikke foreligger noen avgjørelse før, så skyldes det derfor ene og alene håpet om å kunne spore opp noe som kunde diskriminere anmelderne. Det har ikke lyktes.

Så får da de injurierte anmeldere eventuelt gå samme langsommelige og årelange vei som Hafskjold: ved privat straffesak mot Morgenposten. Ingen «almene hensyn» krevet at det offentlige beskytter tidligere NS-folk.

Nå venter vi imidlertid at landets justisminister vil vi-

Vitenskapelig arbeid om Quisling
i USAOffentliggjort i mai-bulletinen fra
Susquehanna University Press

Susquehanna University, Selingsgrove, Pennsylvania utgir hvert kvartal en vitenskapelig bulletin med historiske studieavhandlinger av forskjellig art. Det dreier seg her om verdifullt forskningsarbeid som nyter betydelig anseelse i USA.

I mai-bulletinen finner vi en artikkel av særlig interesse for nordmenn, en inngående og tungtveiende undersøkelse i forbindelse med det forfatteren, professor Lyder L. Unstad, kaller «Vidkun Quisling - The Norwegian Enigma», altså «Den norske gåte - Vidkun Quisling».

Artiklen omfatter 44 trykte sider i bulletinen, og er et grundig og alvorlig historisk arbeid med en kildefortegnelse som viser at forfatteren har tatt sin oppgave opp med vitenskapelig alvor. Den er et nytt tegn på at den endelige dom over Vidkun Quisling ikke er felt i og med de latterlige «rettsforhandlinger» i Norge i 1945. Også tyske blad har i det siste beskjeftiget seg med Vidkun Quisling, som en nå endelig har oppdaget ikke bare var en stor nordmann, men også en god europeer med vidsyn og seerevne.

Den amerikanske gransker skriver i innledningen bl. a.:

«I løpet av siste verdenskrig ble navnet Quisling kjent verden over på en høyst ufordelaktig måte - som synonym for en forræder. Slik ble også hans tilhengere og venner kjent som «quislinger», noe som betegnet en gruppe forredere. Og med forreder mener vi vanligvis «en som bryter sin troskap mot og forråder sitt land».

Helt til 9. april 1940 var Quisling og hans følgesmenn - et legalt politisk parti, eller bevegelse som det ofte ble kalt - ikke kjent som forredere og ingen karakteriserte dem som det. Tvertimot: de var kjent som supernasjonister med Norge og norsk tradisjonell kultur som mål, mer se mere anstendighet enn de underordnede organer. Han sa i stortinget at myndighetene vilde følge etterforskningen i saken med stor oppmerksomhet, og at stortinget skulde få beskjed når det forelå noe nytt.

Nå foreligger det noe nytt, nemlig at politiet intet har funnet som kan bestyrke injuriene, og vi venter da at justisministeren påny skal opplate sin røst for de folkevalgte, som med Løberg i spissen og de andre som tause bisittere er så bekymret for de almene hensyn som Kriminalpolitiet blåser en lang marsj.

re eller mindre av hellig ærefrykt. Jeg leste taler holdt av dem, særlig av deres leder Quisling. I alt kjente jeg igjen trossetninger, slagord og et filosofisk politisk syn på livet som stemte overmåte meget med det jeg hørte og leste da jeg var en ung mann i Norge, i særdeleshet da jeg gikk på Folkehøyskolen. I alt de snakket og skrev om nasjonalisme, nasjonal kultur m.v. viste de seg som utpregede, ja som personifikasjonen av patrioter - meg forekom det ofte med et naivt og religiøst preg. Tilslutt ble Quisling og 37 av hans tilhengere henrettet som forredere kort etter krigen, og nesten 100 000 andre som hadde mer eller mindre forbindelse med Quisling ble personlig forulempet, misshandlet i fengsel og berøvet sin formue og sine statsborgerlige rettigheter.

Hvorledes kunne slike folk bli forredere? Jeg undret meg ofte over det. Jeg fant det meget vanskelig å tro på den krigspropaganda jeg hadde lest og hørt. Men en vitenskapelig utdannet person holder sin dom tilbake til han finner ugjendrivelig bevis for at den nye påstand er av faktisk art, et resultat som det er meget vanskelig å komme til. Så, da jeg i 1948 i New York Times leste serien av offentliggjørelser fra første bind av Sir Winston Church-

Forts. s. 7.

BAK KULISSENE:**General Gamelin
har ordet**

Fra den «franske» besettelse av Ruhrområdet etter 1. verdenskrig

Fri kjærlighet eller ekteskap?

13. februar 1936. Boulevard Saint-Germain, som fører på venstre bredd av Seinen fra deputertkamret gjennom universitetetskvartalet i Paris, er som alle de store gater meget livlig denne middagsstund. På fortauene vrir det av mennesker, som kommer fra forretninger og kontorer og bare har en kort tid til deres «dèjeuner», deres middagsmåltid. I kjørebanelen er det en uendelig strøm av biler, og i en av dem — som ikke kan kjøre særlig raskt fordi trafikken stadig stuer seg sammen — sitter den folkevalgte Monnet. Hans unge frue sitter bakerst i bilen og ved siden av henne en jødisk utscende herre med lorgnett og en noe hengende knebelsbart. De snakker livlig sammen.

«Naturligvis har jeg lest Deres bok om ekteskapet», sier den unge frue, «men jeg må si Dem - », hun røler. Men så tilføyer hun: «Jeg er på ingen måte overbevist».

«Alle sannheter krever sin tid», svarer herren ved siden av henne, ikke uten selvgod overlegenhet, «og det finnes virkelig ikke noe mere innlysende enn min påstand. Ser De, ma petite, der har man i årevis stridt om dette: er mennene polygame og kvinnene monogame, eller omvendt? Og jeg sier ganske enkelt: når menn og kvinner er unge, da er begge polygame, og når de har nådd en periode av modenhet da blir de monogame. Hemmeligheten ved det lykkelige ekteskap ligger bare i at menn og kvinner først skal gifte seg når de er kommet i den annen periode, når de så å si har rast ut. Det vil fremdeles finnes lykkelige ekteskap i Frankrike hvis man oppfyller min fordring: innrøm de franske piker den samme frihet som Frankrikes unge menn allerede har hatt lenge - la dem gjøre sine første erfaringer i fri

forhold og de vil bli de lykkeligste hustruer! Ikke «Fri kjærlighet eller ekteskap», men «først fri kjærlighet og så ekteskap!»

«Men det er anarki», sier den unge frue opprørt. Hun er ikke så flink til å belegge sine ord som sin partner, men med sitt sikre instinkt spører hun straks det nedbrytende i denne litteraturoppfatning av kjærlighet og ekteskap.

«Det er nettopp å overvinne anarkiet, idet en først gir plass for menneskenes anarkistiske tendenser til de selv finner frem til orden. Se på meg: da jeg var ung, avviste jeg enhver autoritet - og nå er jeg med mine 64 år en slik ordenens mann at det vel ikke vil vare lenge før man legger Frankrikes regjering i mine hender. Ikke sant Monnet?»

Den deputerte ved rattet har ikke tid til å svare, han må stadig bruke bremsene og han holdt nettopp på å kjøre inn i en flokk mennesker som passerte over boulevarden. Det er et langt tog av studenter som følger etter en likvogn som fører en død til kirkegården. Det er begravelsen til forfatteren Bainville, en lidenskapelig nasjonalist. De som her viser ham den siste ære er tilhengere han har hatt blandt ungdommen i Paris.

De unge mennesker ser inn i den bil som så plutselig må stanse for likfølget, og så kjenner de igjen mannen med lorgnetten og den noe hengende knebelsbart. Det er deres hatete motstander, Léon Blum, sosialistforeneren. Det blir straks store tumulter. For etpar dage siden hadde denne Léon Blum talt farlige ord i deputertkamret. Studentene ved det juridiske fakultet hadde nektet å overvære forelesningene til en professor, som gikk inn for interessene til negusen av Etiopia og hadde krevet sanksjoner mot Italia. Léon Blum, sosialistforeneren, hadde da ropt ut: «Vi

Forbundet og valutasaken**Morgenpostens anmeldelse henlagt av politiet**

Det er faktisk endel år siden nå at den norske dagspresse fikk seg en så ekte og dydig forskrekkelse som da dens kjøkkenavdeling, representert ved Sværta, avslørte grusomme forbrytelser og rystende «valutasvindler» begått av Forbundet og dets tillitsmenn. Skjønt, så svært lenge er det jo ikke siden den hadde en historie, som dreiet seg om ganske betydelige beløp, i sin egen aller nærmeste krets. (Se herom på 1. side).

Så hvis Forbundet har begått «valutasvindler», så er det iallfall i både meget godt og meget politisk selskap. Nå viser det seg imidlertid at Sivilpolitiet, som i otte måneder har gransket Forbundets transaksjoner, og herunder til og med har utstrakt sin virksomhet til nabolandet, øyensynlig ikke har funnet noen slik svindel som Morgenposten har berettet om. Som en ser av det skriv

vi gjengir, så er saken tvertimot henlagt av politiet «etter bevisets stilling», som det heter. Det må vel antagelig bety at det ikke finnes noe bevis mot de Forbundets tillitsmenn som med navnsnevne er beskyldt for å ha gjort samme stygge ting som Arbeiderpartiets Forbund.

Så gjenstår det da å ta seg av resten av beskyldningene, som jo var av en ganske annen graverende og ærekrennende art, dette om Hafskjolds og de andre tillitsmenns underlag, korrupsjon, dokumentfalsk, bestikkelser og meget annet pent. Det vil skje når vårt langsommelige rettsvesen endelig får somlet seg til å ta opp det injuriersøksmål Hafskjold innledet for 8 måneder siden. Hittil har en holdt det gående med å gi Morgenposten stadige utsettelse med levering av «bevis», fordi bladet påberopte seg at politiet

hadde «bevisene». Disse «beviser», som altså ikke var tilstrekkelige til at Sivilpolitiet kunde ilegge en aldri så liten bot for den grove valutasvindler, er vel nå friggitt, slik at bladet endelig kan klare å prestere noe innen den nye frist som er satt for det, 20. juni. På den annen side er da rettsferiene umiddelbart forestående og når den er ferdig og en har operert litt med lange svarfrister o. l., så er det godt håp om at Verdens Gang kan få rett i sine optimistiske spådommer om at rettferdighetens sverd ikke vil slå ned på Morgenposten før til neste vår!

Og kommer tid, kommer kanskje også råd - også for injuranten.

Vi antar at bladet vil trenge - til og med god - råd når det skal gjøre opp den skade det har forårsaket ved sine vettløse skriverier om hederlige mennesker.

OSLO POLITIKAMMER

Oslo, den 25. mai 1936.

Ann. nr. Eⁿ 1359/36

Forbundet for Sosial Oppreisning m. fl.

mot
valuta- og toll-loven

meddeles herved at saken er henlagt etter uttalelse for Deres vedkommende etter bevisets stilling. Forsøvidt angår forbundet og dets tillitsmenn er saken samtidig henlagt, dels som foreldet, dels etter bevisets stilling.

Til
bonde Anders Hafskjold,
Gratte gård,
Lier.

Skj. 23 13000 737. 1-34.

skal nok få hasen på disse fascistiske studenter! Et ord fra oss og ti eller femten tusen arbeidere kommer fra de røde forsteder i Paris og viser studentene hvem som regjerer i Frankrike!» Denne trussel om maktanvendelse har vakt raseri, og nå ser studentene den mann foran seg som vil sende de røde arbeidere på dem! «Léon Blum! Léon Blum!», skriker de opprørt, og så lyder det plutselig: «Slå ham ihjel!» Mengden synes å vike tilbake for disse ord, da springer en «camelot du roi», en tilhenger av monarkistene i Paris, opp på bilens stigbrett og slår ruten istykker med en jernstang. Mengden brøler: «Kast ham i Seinen!» Man har allerede revet Blum ut av bilen. Fra et bygg i nærheten kommer murerne løpende og river

sosialistforeneren fra de rasende studenter. Murerne vil bringe den sårede i hus, og da de banker heftig på en dør åpner den seg også. Da portnerfruen imidlertid ser den såredes blodige ansikt smeller hun døren forferdet igjen. Imidlertid får de anbragt ham i nabohuset, og etter at mengden har spredt seg, kan herr og fru Monnet bringe den sårede mann til sykehuset etter at han er blitt forbundet av legen i deputertkamret som hurtig er blitt tilkalt.

Skadene er ikke store, allerede neste ettermiddag viser Léon Blum seg igjen i deputertkamret, men opphisselsen over overfallet er stor i Paris. Det er nemlig et varsel om den største fare: Frankrike rives istykker av bitre, ufruktbare kamper - og der over

på den annen side av Rhinen bygger man trekk for trekk opp et nytt, sterkt og enig Tyskland. Har Frankrike ingen mann som der Führer, som Il Duce, en mann som virkelig kan føre folket? I partiets kamp, i de ergjerrige politikeres evige strid om innflydelse og makt er Frankrike tomlet heit bort på kanten av avgrunnen. Vil det ramle utfor og da uvegerlig knuses, eller vil en sterk regjering rettidig trekke det tilbake?

6. mars 1936. Stor mottagelse i den russiske ambassadebygning i Berlin, på Unter den Linden. Ambassadøren har innbudt til en filmforevisning. Filmen skal vise en russisk manøver i Ukraine. Alle de utenlandske militærattachéer har tilsagt sitt nærvær og

(Forts s. 7).

NØRDMENN, SE OPP!

Knut Hamsun i retten

Undersøk, rettsindige læser, om denne fremstilling af aktionen mot Knut Hamsun er riktig, oppgjør dig en personlig mening og ta derefter alle konsekvenser!

Knut Hamsun har ikke begått nogen forbrydelse. Han har aldri handlet i strid med det som i handlingsøieblikket var norsk rett. Han har aldri forsømt at gjøre noget som han efter gjældende rett pliktet at gjøre.

Hans storpolitiske oppfatning skyldtes især den egenkap hos ham som mere end nogen anden af hans gode egenskaper gjorde ham til en stor dikter; hans intuitive klarsyn. Den anden verdenskrigs forhistorie, foranledningen til tyskernes okkupation af Norge og de fryktelige følger af krigens tragiske utfald viser, at han også her så rett.

Af hensyn til sandheden, til sine landsmænd og til menneskeheden tillot han sig at gjøre det, som hver mand har rett til, nemlig at si sin mening.

Han lot sig ikke kue af, at der eksisterte nordmænd, som hadde ødelagt Norges forsvar, som hadde prisgitt Norges neutralitet, som uten bemyndigelse og uten det norske folks vidende til skade for den norske stat hadde indrømmet England og Frankrige krigsviktige fordele, og som derved hadde git tyskerne rett til at rykke ind i Norge; nordmænd, som i tider da det særlig gjaldt at hver mand blev på sin post og passet sit arbeide, hadde ladet sit arbeide og sine landsmænd i stikken, hadde tat Norges Banks guldbeholdning med sig, var rømt sin vei og hadde bragt sig selv i sikkerhed utenfor landets grenser.

Han lot sig heller ikke kjonere af den agitation, som disse nordmænd drev og sandsynligvis måtte drive for engang at kunde komme hjem igjen uten her straks at bli

tiltalt og straffet; en agitation, som ikke bare tok sikte på at få det norske folk til at glemme eller se bort fra alt det gale de selv hadde gjort, men som, blandt andet for at oppnå dette resultat, også la an på at opphidse folket og få det til at tro, at der hjemme i Norge levet og virket flere hundrede tusen andre «landssvikere», hvoraf Knut Hamsun på grund af sin begavelse, sin personlighet og sin position begripligvis måtte være en af de prominente.

Hvorledes denne agitation virket, og hvorledes dens virkninger har avsløret en mængde menneskers intelligens og karakter, er et interessant og lærerikt kapittel for sig.

Da disse nordmænd ved sine fremmede herrers hjelp pånytt hadde tat plass i fædrelandet og her hverken følte sig helt trygge eller fuldt tilfredse, fandt de det nødvendigt at styrke sin stilling ved at svække tilstrekkelig mange andres, og at søke lindring for sit perverse had ved at ta en indbildt og uberechtiget hævn.

Enhver som fryktet for, at Knut Hamsuns oppfatning skulde bli den almindelige, hadde anledning til at forsøke sig med en imøtegåelse. Makthaverne angrep hans person.

Hvorfor? Først og fremst fordi det er lettere at få bukt med en gammel mand end med en riktig oppfatning. Dernæst fordi det gjaldt at ramme ikke bare meningen, men også manden, ikke bare oppfatningen men også mennesket.

Den 26. mai 1945 blev han arrestert. Han var henimot seksogotti år. Han var næsten helt døv, han så dårlig, men var ellers frisk og sund. Var han dømt? Vilde den gamle mand løpe bort? Kunde han rydde noget bevis af velen? Kan der anføres en respektabel grund for denne arrestation?

Den gamle trenger et hjem og har det bare i vante omgivelser. Knut Hamsun blev uten nogensomhelst nødvendighet revet ut af sit og tvunget ind i forhold som han ikke kjendte og som aldeles ikke passet for ham.

En gammel mand trenger ro. Knut Hamsun blev ført fra sted til sted.

Den 15. oktober blev han tvangsindlagt på Psykiatrisk Klinik i Oslo og mot sin protest som en rettsløs slave eller et hjelpeløst forsøksdyr prisgitt professor Langfeldts behandling. Af hvilken grund? I hvilken hensikt? Med hvilken rett? Hvem fandt på det? Hvem gav ordre

••• s. ••

Hitlers siste ord

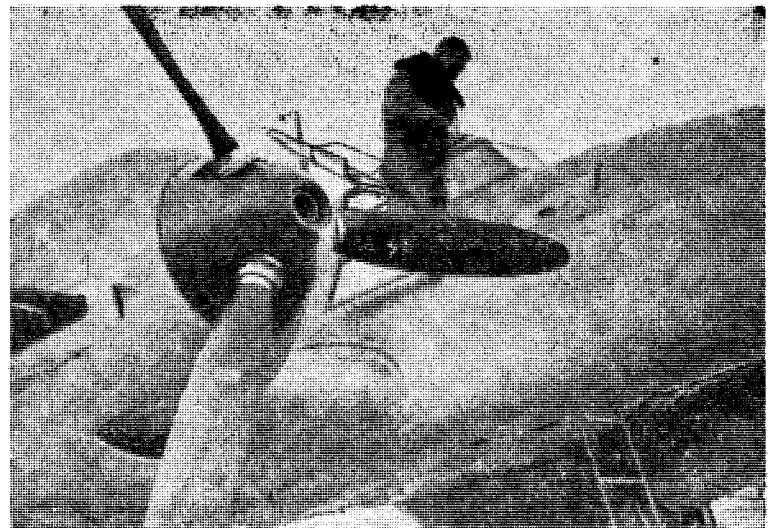
På langt sikt vil det vel skade England mer enn Tyskland at imperiet ikke tok mot det tredje rikets utstrakte hånd i 1941 dengang NSDAP's nestfører Rudolf Hess fløy til Skotland for å søke å få de britiske ledere til forståelse av den virkelige fare før det ble for sent.

At Hitler mente det alvorlig med sine fredsfølere overfor England er det flere beviser på, og de er av eldre datum enn dette siste budskap til ettertiden, diktert fra Hitlers siste kommandoplass. Det må man lade ham: - han så også i sine siste dager klart de «seirens» frukter som idag fyller rest-Europa med onde anelser.

Ifølge Sunday Express dikterte Adolf Hitler i bunkeren under rikskanselliet til Martin Bormann 4-6 februar 1945:

Frankrike og Italia som hver for seg ble slått av de to germanske makter - kunne kommet pent ut av det. Begge ville dog ha vært nødt til å renonsere på sine oppskrudde ambisjoner om storhet. Samtidig hadde de måttet renonsere på sine pretensjoner i Nord-Afrika og i det nære østen. Dette ville ha tillatt Europa å føre en dristig vennskapspolitikk med Islam.

Hva Storbritannia angår, kunne det - fritatt for sine europeiske bekymringer - ha helliget seg imperiets interesser. Og endelig tilstilt kunne Tyskland - med ryggen fri - med liv og sjel ha kastet seg over sin viktigste oppgave, mitt livs streben og nasjonalsosialismens raison d'etre, nemlig ødeleggelsen av bolsjevismen. (Ordlyden

Hess starter for Skottland

av dette avsnitt i Sunday Express: «As for Britain relieved of all European cares, she could have devoted herself to the well-being of her Empire. And lastly Germany, her rear secure, could have thrown herself heart and soul into her essential task, the ambition of my life and the raison d'etre of National Socialism, the destruction of Bolshevism»).

Dette ville ha dradd etter seg erobring av store områder i øst og dette ville ha sikret det tyske folks velferd i fremtiden. Naturens lover følger en logikk som ikke nødvendigvis alltid passer med vår egen begripelse om logikk. Vi var selv disponert for kompromiss. Vi var rede til å kaste vår styrke i vektskålen for å bevare det britiske imperium, og merk vel, på et tidspunkt når sandt skal sies, da jeg hadde meget mer sympati for den minste hindu enn for disse arrogante øy-beboere.

Siden vil tyskerne være tilfreds med at de ikke ydet noe bidrag til en overlevelse av en foreldet tingenes tilstand, som verden i fremtiden ville funnet meget vanskelig å tilgi dem. Vi kan med sikkerhet spå en ting: Hvordan denne krig enn slutter, det britiske imperium er ferdig. Det er blitt dødelig såret. Det britiske folk står overfor en fremtid hvori det kommer til å dø av sult og tuberkulose på sin forbandede øy. England hadde jo fritt valg. Intet tvang det til krig. Og dog gikk det ikke bare til krig, men i virkeligheten fremkaldte det krig. Det er neppe nødvendig for meg å si at polakkene sikkert ikke hadde følt seg kallet til å begå selvmord, hvis de ikke var blitt drevet til det av de britiske og franske krigsmakere som selv var ansopret av jødene (I Sunday Express: «Who were themselves spurred on by the Jews»).

Adolf Hitler og Hermann Göring

Den første feiltagelse

Men selv som det ble - selv efter den innledende feiltagelse, kunne Storbritannia ha raket sine kastanjer ut av ilden, enten efter Polens likvidasjon eller efter Frankrikes nederlag. Naturligvis ville det ikke ha vært særlig ærefullt for landet å opptre slik, men i disse saker er jo den britiske æresfølelse ikke særlig nøyeregnende. Alt hva landet behøvet for å forklare frafallet var å legge hele ansvaret på de eks-alliertes skuldre, akkurat som England og Frankrike gjorde med Belgien i 1940.

I begynnelsen av 1941, efter at suksessene i Nordafrika hadde gjengitt England dets prestige - hadde det endog en gunstigere anledning til å trekke seg ut av spillet og forhandle om en fredsslutning med oss. (Forts. s. 7)

NORDMENN, SE OPP!

(Forts. fra s. 5).

til det? Da han blev ført ind var han frisk og sterk. Da han fire måneder senere slap ut var han, efter hvad han selv opplyser, «som gelé».

Professoren afgav efter avsluttet arbeide en betænkning og attesterte, at Knut Hamsun ikke var og ikke hadde vært sindssyk, men at han nu hadde «varig svekkede sjælsevner». En slik attest måtte gi den almindelige overfladiske læser det indtryk, og dermed den formening, at Knut Hamsun var alderdomssvekket og åndelig affældig, og at det han i de senere år hadde sagt og skrevet derfor ikke burde påaktes.

En mindre overfladisk person vilde muligens studse. Han måtte antagelig erkjenne, at han ikke vidste hvad et professionelt rubrikmeneske mente med «varig svekkede sjælsevner», og kunde, hvis han hadde tid og interesse nok, kanskje spørge sig selv: «Hvilke sjælsevner? Svekkede i hvilken henseende, i forhold til hvad og hvor meget? Så meget at de er kommet under det normale, så sterkt at de ikke længere er sterke nok, eller så ubetydelig at de fremdeles raker høit opp over det almindelige?» - Knut Hamsun skrev like før, under og efter sit tvangsoophold på Psykiatrisk Klinik en bok «På gjengrodde Stier». Læs den, eller læs den oppigjen! Den er skrevet med en mesters evne til at lagta, oppfatte, forstå, erindre, dømme, anskueliggjøre og forme. Den indeholder desuten på flere steder, for eksempel i fortellingen om Martin fra Kløttran på Hamrøya, noget af det fineste og skjønneste som nogensinde, er skrevet på norsk. Beskaffenheten af professor Langfeldts attest er dokumenteret.

At boken er «en pinlig og forstemmende læsning» for flere end professor Langfeldt, betviles ikke. At der findes folk, som helst så den uskrevet, og som gjerne vil redusere betydningen af den, betviles heller ikke.

Da Knut Hamsun ikke var tilstrækkelig mistænkeliggjort og slet ikke kunde likvideres som sindssyk, blev aktionen fortsat. En såkaldt straffesak mot ham blev fremmet. Han blev «dømt» som «landssviker», blev borgerlig degraderet og blev økonomisk utplyndret. Målet var nådd. Hans autoritet var uskadeliggjort, og hans kritikk af «de gode nordmænds» forhold var hævnnet.

Men virkelighed er virkelighed, og sandhed er sandhed.

Mishandlingen af Knut Hamsun er en mere end almindelig dum og ikke lite sadistisk forbrydelse. Den er en skam for det norske folk, som tålte at den blev begått, og som hidtil har tålt, at der ikke er git Knut Hamsun og hans efterladte oppreisning og erstatning.

Skal vi indskrænke os til at se hvad de mest skyldige videre vil foreta sig, og til derved at lære disse personer enda bedre at kjende? Eller skal vi foruten at gjøre vore lagttagelser og drage vore slutninger også ved positive handlinger reagere mot uretten og efter evne medvirke til at skammen for det norske folk ikke blir enda større end den er?

Hvorledes bør vi den 4. august 1959 feire hundreårsdagen for Knut Hamsuns fødsel?

CHRISTIAN BEKKER.

Glemte . .

(Forts. fra s. 1).

en bot på 500 kroner, subsidiært 15 dages fengsel, for overtredelse av valutaloven, ved å ha bemyndiget Norsk Sjømannsforbunds avdeling i New York til å stille til rådighet for sekretæren i Det norske Arbeiderparti Haakon Lie inntil 7 000 dollars av Sjømannsforbundets midler til betaling av trykkeriutstyr til norsk arbeiderpresse. Haakon Lie benyttet dessuten 3299 dollars av disse midler til delbetaling av filmutstyr til Arbeidernes Opplysningsforbund.

Arbeiderpartiukebladet Aktuell var særlig rystet over vårt forbunds valutatransaksjoner. Hva med det mere nærstående Sjømannsforbund, for ikke å snakke om Arbeidernes Opplysningsforbund? Og hva med Sverre Løbergs og justisministerens deklamasjoner på moralens og dydens vegne i Stortinget? Er hukommelsen så dårlig eller er det noe iveien med anstendigheten?

For den saken som politiet ikke henla, burde vel også være en messe verd?

Vitenskapelig arbeid -

(Forts. fra s. 3).

chills krigsromaner, oppdaget jeg det som for meg var klart bevis på at «der må være noe råtten» i disse «krigsbøker». Dette hendte samtidig som Churchill var i Norge som invitert æresgjest og ble fetert hel ekstraordinært som en slags heltmodig frelser av Norge, mens han i virkeligheten overensstemmende med egen beretning, var en

Dagbladet på krigsstien igjen

Nå ser det «nazi»-spøkelser i Setesdal, og driver sjikanene mot tidligere NS-lærere

Med en journalist i Fædrelandsvennen som kilde har Dagbladet igjen utmerket seg ved et pøbelaktig angrep på en navngitt tidligere NS-lærer. Det påberoper seg som kilde endel personer hvis lyserøde sinnelag vel er like notorisk som Dagbladets eget.

I og for seg er det naturligvis ingen grunn til å ta Dagbladets «nazi»-hysteri alvorlig. Det er jo åpenbart for alle hvilke interesser dette blad tjener nå som tidligere. Men på den annen side er det en ubestridelig kjennsgjering at både myndigheter, partier og enkeltpersoner i dette land er endog usedvanlig lydhøre for det som velter opp av dette storbyens skitne oppkomme. Vi minner om da Høyres stortingsmenn snublet over hverandre for å forsikre Dagbladet om at ingen av dem «naturligvis» hadde hatt noen konferanser med tidligere NS-folk. Forsikringene er forhåpentlig like iherdige når valget nærmer seg igjen. Vi minner også om Dagbladets rabiate angrep på Libertas, som har resultert i det overmåte komiske, at Høyre har avslått å ta imot økonomisk støtte fra Libertas, tiltross for at det sier seg å arbeide for et fritt næringsliv og det andre som også Libertas står for, samtidig som partiet ellers løper tiggergang til folk for å få bidrag til sin dillettantiske politiske virksomhet.

Når vi derfor tar opp denne sak med læreren i Setesdal, så er det fordi det naturligvis vil bli meget ubehagelig for læreren dette angrep. Alleslags myndigheter

iherdig mesterintrigant og propagandist, som i høy grad var ansvarlig for at krig og fryktelige hendelser ble bragt over Norge som resultat av flink militærstrategi fra Storbritannias og Frankrikes side. Og han var quislingenes fiende! Tingene hang ikke sammen. Som følge av disse uoverensstemmelser, ble jeg sterkt interessert i quislingene og grunnen til at det tradisjonelt fredelige Norge ble innviklet i krigen mellom Tyskland og de vestlige allierte.

Med dette som utgangspunkt besvarer så forfatteren det spørsmål han stiller seg: Hvem var Vidkun Abraham Lauritz Jonsson Quisling?

Vi skal i et senere nummer komme tilbake til dette meget verdifulle historiske arbeid, som så avgjørende skiller seg fra det godtkjøpsprat, bygget på avlagte filler fra den britiske krigspropaganda, som her i Norge går for å være sannheten om Quisling.

og instanser vil naturligvis fly bena av seg for å tekkes Dagbladet - slik at de ikke selv skal få slammert over seg - og en tidligere NS-lærer har like litt som andre tidligere NS-folk stor rettferden å vente i dette land.

La oss da se litt på Dagbladets beskyldninger sammenlignet med de faktiske forhold:

Dagbladet forteller at læreren gav «følgende høyst besynderlige stiloppgave: «Korleis kan ein langvarig fred vere både til ein fåre og ei lukke for eit land?» Da han hadde gitt denne stiloppgave ble situasjonen «fullstendig meningsløs», skriver bladet. Dertil er da det å bemerke at den «høyst besynderlige» stiloppgave er hentet fra en stiloppgavesamling som hører skolen til og som har gjort det lenge før læreren kom dit. Han gav dessuten to oppgaver å velge mellom, og det var bare tre stykker av 12 elever som valgte den besynderlige. Antagelig for å kunne få plasert den propaganda de hadde fått med seg hjemmefra og som en kanskje mente å kunne sjikanere den tidligere NS-lærer med.

Og så forteller da Dagbladet grufulle ting om at læreren i en av stiloppgavene satte spørsmålstegn i margen da eleven fortalte at tyskerne hadde drept 6 millioner jøder. Såvidt vi vet er det bare det noe etterliggende Dagbladet som fremdeles «tror på» de 6 millioner. Selv de offisielle tall fra Tysklands motstandere beveger seg for tiden mellom 100 000 og 200 000. Det kan naturligvis være ille nok, og vi har aldri hørt noen NS-folk forsvare slike handlinger, men vi synes nok det må være grunn for enhver lærer i dette land til å sette spørsmålstegn i stillebøkene ved 6 millioner gassede jøder, og at de må være fritatt for å bli sjikanert i Dagbladet og Jewish Chronicle av den grunn.

Også en annen elev A. M. R. var, til stor indignasjon for faren, som klager til Dagbladet, utsatt for «høyst merkverdige rettelser». Vi skal nevne en av rettelsene, som de norske offiserer sikkert vil finne det opprørende er blitt foretatt. Eleven skrev i sin stil om forholdene i 1940 at «mange av offiserene saboterte» og til det tillot da den stygge lærer seg å bemerke at en skulde være litt varsom med å kaste ut slike beskyldninger. Altså: stygg «nazipropaganda»!

Ingen av foreldrene har naturligvis henvendt seg til læreren for å få oppklart

disse ting. De har isteden satt igang en stor offentlig hetskampanje bygget på dels missforståelse og dels falske opplysninger. Antagelig har de lenge vært ute etter å få noe på den tidligere NS-lærer.

Et av Dagbladets største anklagepunkter mot læreren er at han har gjort noe så grufullt som å la elevene på skolen låne «Mein Kampf» og annen «nazilitteratur». Og det er naturligvis for galt at en skal få se en sak fra to sider. Nå er imidlertid forholdet det, at det helt siden i 1945 har ligget i en av bygdens skoler slik «nazilitteratur» fra okkupasjonstiden. Den har ligget åpent tilgjengelig for alle i et ulåst rum ved siden av en sal hvor det stadig er holdt møter o. l. En av hovedklagerne, som bor i den krets hvor skolen ligger, kan ikke ha undgått å vite om det og han har latt det passere i 14 år. Først nå «oppdager» han den farlige gift.

Da en fikk ny sentralskole i bygda ble alt slags rusk og rask fra de fem gamle skolehus kjørt til sentralskolen og lagt på gulvet i kjelleren. Sammen med sin kollega, folkeskolelæreren, ble den anklagede lærer enig om å rydde opp i det gamle skrotet. Til hjelp brukte de begge sine elever. Og så hendte det grufulle at elevene ble interessert i skrotet og spurte om å få låne av de bøker som lå i kjelleren. Læreren svarte først at det ikke kunde tillates siden det var kommunens eiendom, men etter råd av sin kollega i folkeskolen gav han tilslutt de elever som bad om det lov til å ta med seg noen bøker hjem. Hvilke bøker de tok og om de i det hele tatt har tatt med seg noen, vet læreren intet om. Han har således ikke lånt ut «nazilitteratur», men elevene har i tilfelle selv pillet ut slik litteratur i den haug med skrot som lå på gulvet i kjelleren, og som læreren ikke syntes det var noen grunn til å holde kontroll med fordi det var lite å samle på.

Dagbladet har naturligvis mobilisert både den evindelige og allestedsnærværende «tidligere Tysklandsfange» N.N., foreldre og skoledirektør, og alle «synes det er forferdelig at læreren har latt barna bli utsatt for den gamle «nazipropagandaen». Ingen synes det er forferdelig at en lærer blir utsatt for den gamle Dagbladsjikanen med anfall på sakesløse folk. Bortsett kanskje fra skolestyret, som Dagbladet er indignert på fordi det ikke gjør «noe skikkelig for å sette denne lærer på plass». Antagelig mener vel bladet ut av plass. For er det ikke for galt at en ikke fikk livet av alle NS-folk i 1945?

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4).

også herrene fra den tyske generalstab har tatt imot innbydelsen. De utenlandske militære er allerede kommet, men de tyske herrer mangler. — Klokken slår fem og viseren går videre — de tyske militære kommer stadig ikke. Da, klokken kvart over fem en telefonoppringning: herrene fra den tyske generalstab ber om undskyldning og at man ikke må vente på dem. De er helt uventet blitt kalt sammen til et møte som ikke kan utsettes. De er således ikke tilstede da filmforevisningen starter.

Forevisningen er forbi. Klokken er blitt seks. Gjestene står sammen med vertskapet foran bufeten og styrker seg. Da trekker den belgiske militæraattaché en franskmann tilside. Han vet at denne er en venn av den franske sendemann Francois-Poncet.

«Vet De hvorfor de tyske offiserer ikke er kommet?», spør belgieren franskmannen, og da denne ryster på hodet, fortsetter han: «I dette øyeblikk avgjøres gjenbesettelsen av Rhinland!»

Franskmannen skjuler sin oppgrupe som har samlet seg om Francois-Poncet, og så griper belgieren en gunstig anledning til å la også ham få del i den beroligende melding. Men Francois-Poncet ryster vantro på hodet.

«Ta det nå rolig! (Allons (Allns donc!) Prøv ikke på å slå vitser! (Vous plaisez!) Det er ikke mere enn tre måneder siden jeg etter oppdrag av vår ministerpresident meddelte den tyske regjering, at hvis das Reich uten forhandlinger besatte den demilitariserte sone, så vilde Frankrike se seg tvunget til å gripe til de alvorligste militære forholdsregler (la France se verrait dans l'obligation de prendre des mesures militaires les plus graves)! Gjenbesettelsen av Rhinland er ingen enkel sak. En dag vil det sikkert komme til det - men det vare en stund ennu. Så langt er vi da virkelig ikke kommet!» Og så tar den frenske sendemann belgieren og sin gode venn undervegs, fører dem til beroligelse ena en gang til bordet og sørger for at de får noe av den utsøkte kaviar, som en ikke får maken til andre steder.

Men den påfølgende natt meddeler sendemannen sin regjering i Paris, at han og de andre sendemenn var blitt bedt om å komme i utenriksdepartementet lørdag 7. mars kl. 10 for å motta en melding. Og da pariserne åpner sine aviser for 7. mars, leser de i de siste utgaver på første side: «En stor gest av der Führer ventes dag eller mandag».

(Næste gang: En regjering vil krigen)

Aktuelle betraktninger om NS

(Forts. fra s. 1).

program. Derfor kan aldri medlemskap i NS være landssvik.

Hvis det hadde vært mistanke om at en eller annen norsk borger hadde overtrådt § 86 under okkupasjonen, skulle denne person stått til ansvar overfor en domstol, som hadde avgjort skyldspørsmålet, uten hensyn til om vedkommende var medlem av NS eller en annen politisk organisasjon. Alt annet er uhyrlig.

Det som er gjort mot Nasjonal Samlings medlemmer er en stygg handling. Den såkalte landssvikanordningen er ingen lov, det er en dom. Et utvalg av uansvarlige mennesker i London, har avgjort skyldspørsmålet for alle medlemmer av Nasjonal Samling. De har ganske enkelt gjort om NS' kartotek til en proskripsjonsliste, og erklært at alle som står på listen er skyldig til straff. Og så har de overlatt til særdomstoler i Norge å foreta straffutmålingen, så snart man fikk tak i offeret. Og denne forhåndsdommen over uskyldige mennesker ble avsagt uten rettergang. De som avsa dommen hadde ingen domsmyndighet. Og falskelig kalte de dommen en lov!

Denne dommen avsagt i London over NS medlemmer som intet straffbart hadde gjort, ble stadfestet av Norges høyesterett, skjønt høyesterett ingen myndighet har til å avgjøre skyldspørsmål. En skulle neppe tro at et slikt komplott var mulig. Her har høyesterett gjort seg skyldig i en svært vilfarelse.

Quisling samlet omkring seg den mest nasjonalsinnede del av Norges befolkning. Denne proskripsjonslisten fra London har æresførnærmet disse mennesker og satt dem utenfor. Nesten ingen av dem vil delta i politikk mere. Men aldri tidligere har det vært mere bruk for dem enn nu. Stemmegivningen har læst seg fast, slik at den del av befolkningen som går inn for

mer svak enn noensinne.

Historien viser at for Tyskland skaper ofte uhygge og motgang et nødvendig preludium til en stor gjenfødelse.

Det tyske folks lidelser - og i denne krig har det uten sammenligning lidt mere enn noe annet folk - vil netop hjelpe oss - hvis forsynet vil - til å heve oss opp over seirens berusende virkninger. Og skulle forsynet forlate oss - tiltrods for våre ofre og resolute standhaftighet, så betyr dette bare at forsynet underkaster oss enda større prøvelser for å gi oss muligheten til å bevise vår rett til å leve.

kollektiv eiendomsrett blir sittende med et slags teknisk flertall. Og nu spises den nasjonale eiendom opp i rask tempo. Og internasjonal kapital trekkes inn i stedet.

Om ikke lenge er Norge en slave av den internasjonale kapital.

Nasjonal Samling gikk inn for den enkeltes rett til å eie produksjonsmidlene, men uten at arbeiderne ble utbyttet. Og faktum er at de privat eide produksjonsmidler, gir arbeiderne langt større fordeler enn de kollektivt eide produksjonsmidler.

Både arbeiderne og de private eiere til produksjonsmidlene, slik som bønder, håndverkere og industri, trengte i dag Nasjonal Samlings 100.000 stemmer for å bringe nasjonen på rett kjøll, men disse proskripsjonslistene fra London står i veien.

Nasjonal Samling bør derfor alliere seg med et av de partier som går inn for den nasjonale kapital og for individets rett til å eie produksjonsmidlene. Og dette parti må til gjengjeld åpent og uforferdet gå inn for å gi Nasjonal Samlings medlemmer full æresoppreisning.

FREMSKRITT I ØST-TYSKLAND

I et jubileumsskrift fra byen Jena i Øst-Tyskland heter det: «Som del av statsapparatet har også kirkegården øket sin ydelse fra år til år».

Om erstatning kan man eventuelt snakke senere.

Det er en almindelig mening blandt alle tenkende mennesker, at proskripsjonslisten fra London var en skammelig handling.

Det parti som ville ta saken opp, kunde derfor regne med alle stemmer fra Nasjonal Samlings medlemmer, samt deres voksne barns stemmer. Til det ville komme stemmene fra mange tusen rettenkende mennesker, som nu forstår den store urett som er begått.

Dertil kommer, at hvis Nasjonal Samlings stemmer ikke blir brukt, så vil uvilkarlig den kollektive eiendomsrett bli innført i Norge.

Det vil koste bøndene deres jord, industrien dens frihet og arbeiderne deres levestandard, hvis den nasjonale befolkning vraker Nasjonal Samlings stemmer.

O. K.

Hitlers siste ord

(Forts. fra s. 1).

Leseren har virkelig grunn til å spørre hvorfor Storbritannia foretrakk å adlyde ordrene til sine amerikanske og jødiske allierte - folk som i virkeligheten var mer forslukne enn selv dets værste fiender.

Jeg skal fortelle grunnen: Storbritannia førte ikke krig på egne vegne, men en krig som var blitt påtvunget det av dets uforsonlige allierte.

Tyskland hadde intet valg

For sin del hadde Tyskland intet valg. Så snart vi hadde proklamert vårt ønske om endelig å samle alle tyskere i et stort rike, for å sikre dem alle sammen en virkelig uavhengighet - med andre ord frihet til å leve deres eget liv - just da reiste alle våre fiender seg straks mot oss.

Krig var uundgåelig, om ikke av annen grunn enn den at vi hadde forrådt det tyske folks fundamentale interesser, om vi hadde gått unna den.

Hva vårt folk angår, så hverken kunne eller ville vi være tilfreds med en uavhengighet på lissom. Slikt kan passere for svensker og sveitsere, som alltid er rede til å gå med på tvilsomme og

snodde avtaler, forutsatt at de samtidig kan fylle sine lommer. For den saks skyld kunne heller ikke Weimarepublikken drive det til mer. Dette var imidlertid ikke en ambisjon passende for det tredje rike.

Tysklands svar

Derfor var vi tvunget til å gå i krig på ett eller annet tidspunkt, og det var vårt eneste problem å velge det minst u-beleilige øyeblikk. Så snart vi hadde forpliktet oss, var det naturligvis ikke tale om at vi ville trekke oss tilbake.

Det er ikke bare nasjonalsosialismens doktriner våre fiender er imot. De hater nasjonalsosialismen fordi den har forsterket det tyske folks fra før av gode sider. Derfor søker de å ødelegge det tyske folk, derom er ikke skygge av tvil. For en gangs skyld har hatet vist seg sterkere enn skinnhelligheten.

Til dette altomfattende hat kan vi bare svare med total krig. Vi kjemper for at Tyskland skal overleve og vi slåss desperat. Hva som enn skjer kommer vi til å kjempe til døden i vår kamp for livet. Tyskland vil komme ut av denne krig sterkere enn noensinne... Og Storbritannia

Bladpengene for 2. halvår

vil vi gjerne ha nå, for ikke å snakke om det som eventuelt måtte gjenstå fra 1. halvår. Vårt blad er avhengig av de løpende kontingentinnbetalinger for å kunne holde driften gående, så vi ber våre lesere om å huske på oss.

Vi benytter ellers påny anledningen til å takke for de mange som ved siden av bladpengene også har noen kroner å avse til støtte for bladets drift. Jo flere det er som hjelper oss på denne måte, jo bedre kan vi naturligvis gjøre avisen.

ET GUNSTIG TILBUD

Folk og Land vil gjerne ha nye abonnenter

og vi har derfor bestemt oss for å gjøre vår del om noen av våre nåværende abonnenter vil hjelpe oss.

Alle de av våre abonnenter som har betalt sine bladpenge for 2. halvår 1959 vil derfor få adgang til å tegne en ny abonnent fra nå av og året ut for kr. 7,00.

Det burde ikke være umulig for noen av våre abon-

nenter å kunne skaffe en ny abonnent på slike gunstige betingelser. Selv håper vi naturligvis på at de abonnenter som tegnes på denne måte vil fortsette på vanlige betingelser fra nyttår av.

Fyll ut nedenstående kupong og send oss den. Bladpengene kr. 7,00 sendes oss samtidig over postgiro 16450 eller på annen måte.

Spesialtilbud

FOLK OG LAND

for halv pris

året ut

Send Folk og Land året 1959 ut til

(tydelig navn)

(postadresse)

Nåværende abonnents navn og adresse:

Kr. 7,00 er samtidig oversendt Dem.

Barnekistene

(Forts. fra s. 1).

hverandre. Da så jeg dem. Så lavt fløy de, at man kunde se ansiktene deres, svarte ansikter med glinsende hvite tenner. Aldri, aldri, sa den amerikanske sender stadig, vilde protektoratet bli bombardert, for tsjekkerne stod under beskyttelse av sine allierte. Og nå hadde beskytterne, negrene i flyene, maskingeværer og begynte en systematisk jakt på de tsjekkiske barn. De første dødsskrik - så ble jeg formodentlig vanvittig. Sanseløs grep jeg en av de istykkerrevne filledukker og bar den et eller annet sted hen. Sanseløs samlet jeg sammen eplene som var falt ut av en skoleransel, og jeg gråt og skrek da jeg så min ledsagerinne, blomsten med det sorte hår og de blå øyne stupe ned over skråningen. Hun hadde bare ett ben, det annet ben i en kjøttfarvet strømppe og en sommerlig sandal ble liggende ensom og forlatt igjen ved det bombarderte tog. Jeg bare stod der og søkte ikke engang dekning før en eller annen rev meg vekk fra toget og snakket til meg. Ta det bare med ro, det vil snart være over.

Så var det forbi. Det var over 80 barn som aldri mere kunde spise sine smørbrød, som aldri mere kunde le eller synge. Det vilde ha vært enda flere av disse døde dukker hvis ikke noen hadde hjulpet til. Først så jeg gjennom tåresløret bare barneleikene, men så så jeg dem også. Det var menn fra Riksarbeidstjenesten, som skulde bringe den bombeskadede jernbanestrekning i orden, og som hadde reddet de tsjekkiske barn med innsats av eget liv. Slik så altså mine fiender ut. Tilkinet med blod akkurat som meg selv, fortvilet akkurat som jeg. Mennene fra Riksarbeidstjenesten og Gestapos fange arbeidet sammen. Vi forbandt de sårede tsjekkiske barn så godt vi kunne med alt vi hadde. Meget var det ikke. En av mennene gav meg en sigarett da jeg ikke kunde mere og sank gråtende sammen. Fiender? Nei, bare mennesker, som så uskyldige barn bli myrdet.

Jeg kan fremdeles se dem for meg, og meg selv også der vi satt på jernbaneskråningen og ventet på hjelpe-toget som skulde bringe oss til Pardubitz. Ved siden av oss lå de døde barn, himlen var klar og lys, blomstene på marken var tråknet ned og døde.

Om ettermiddagen ble jeg i Pardubitz overgitt til fruene til en hotellinneholder og hun puttet meg straks i badekaret. Man vasket meg og man rensket mine blodflek-

kete klær. En tsjekkisk lege kom og sa at det bare var nervesjokk. Og han sa også: disse fordømte dypflygere! Hvis de visste hvorledes foreldrene gråter borte på den store plass.

Om kvelden ble jeg bragt til salen hvor jeg skulde holde et foredrag. Det var en stor sal med galleri. Det skulde romme tusen mennesker, og det kom nesten to tusen. Gestapomannen stod diskret like i nærheten av meg, foran talerstolen lå et fjell av blomster. Til meg, til den forfulgte fiende av Tyskland. De fleste av tilhørerne var ungdommer, så vidunderlig unge, slik ungdommen er det overalt. Istand til å bli begeistret, uten betenkning besluttet på å kaste vekk det liv som ennå ikke var begynt.

Så talte jeg. Men straks etter de første ord så jeg igjen de døde barn for meg. Jeg stoppet opp og kom ikke lenger. Da sa en blond pike som satt mellom blomstene ved føttene mine: «De har løyet for oss og bedratt oss! De har drept våre barn! 81 barnekister står på den store plass!»

Alle reiste seg og det var ganske stille. Nå måtte jeg tale, men hva skulde jeg si?

«Vi minnes de døde barn som nå leker i paradiset.»

Og alle gjentok det etter meg som en bønn. Vi minnes de døde barn - - -

«Og vi takker Riksarbeidstjenesten - - -»

Og tsjekkerne, som hatet alle tyskere, gjentok det. Og vi takker Riksarbeidstjenesten - - -

Vi møttes om kvelden på den store plass i Pardubitz. Sørgebålene flammet, det skinte i de små hvite kister. Man visste ikke hvem som var fiende og hvem som var venn. Vi sørget sammen.

Lever det fremdeles noen av mine vidunderlige fiender fra Riksarbeidstjenesten, de som var i Pardubitz dengang da vi rakte hverandre hånden over barnekistene?

Olga von Barényi.

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN

Telefon 55 61 29 — Oslo

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 37, priv. 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstier av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

ÆREFULL PASKJØNNELSE

Kong Olav har vært på privat besøk i England og er blitt utnevnt til ridder av hosebåndordenen for fortjenester av det britiske Empire. Han etterfølger som sådan Haakon VII og har overtatt hans hosebånd.

GAMLE KOMPISSER

Mens vi snakker om reiser, så har Churchill, en annen hosebåndsridder, vært i USA og har naturligvis konferert med president Eisenhower. Hva som er mere påfallende er at han også øyeblikkelig oppsøkte den mystiske presidentrådgiver i USA Mr. Baruch. Det er forresten ikke første gang de to herrer konfererer, så noe fandskap er det vel på trappene igjen.

DESSVERRE

Bror av den skjeggete diktator på Kuba, Raoul Castro, ble meldt savnet etter en flytur, men ble dessverre senere funnet igjen i god behold. Flyet han var med måtte nødlande. Det er slike hendelser som gjør at en begynner å tvile på forsynets inngripen. Raoul Castro er en av de blodige kommunister, utdannet i Moskva og en av forgrunnsfigurene i den orgle av mord og hevn som fulgte bror Castros maktovertagelse.

SPANDAUFANGENE

Fremdeles sitter de tre krigsfanger i Spandau-fengslet. Foruten Rudolf Hess, som fikk livsvarig fengsel, er det Albert Speer og Baldur von Schirach, som begge fikk tyve år. Sønnene til sistnevnte har nå sendt en henstilling til de fire allierte stormaktens utenriksministre om at deres far må bli løslatt fra fengslet. Men selv en slik selvfølgelighet kan de vel ikke bli enige om disse som allierte seg for å redde freden og humaniteten i verden.

SANT NOK

General Smuts sa en gang, at det britiske verdensrike er alle tiders største paradoks, fordi styrken i sentrum skyldes svakheten i periferien.

UBEHAGELIGE SELVFØLGELIGHETER

Det svenske Namipartiet, hvis spesialitet er økonomisk politikk, har sendt ut flyveblad som sier at almenheten har spart opp 20 milliarder hos samtlige banker, mens disse bankers sammenlagte kontantbeholdning utgjør 1 milliard. «Altså kan bore 5 innskytere av 100 få ut sine sparepenger om alle skulle trenge dem på en gang. Ikke engang om alle landets pengemidler ble mobilisert

kan sparerne få ut sine kontanter». Og det er naturligvis så.

DET NASJONALE JAPAN VAKNER

I Japan er det nå dannet et nasjonalt parti som straks fikk en kvart million medlemmer. En regner med at medlemstallet ialt vil komme opp i halvannen million. Blandt medlemmene finner en i første rekke medlemmer av en gamle sverdadel, de gamle Kamikaze-flygere og frontsoldatforbundene. Partiet er antikommunistisk.

FLYGENDE TALLERKNER

«Europaruf» meddeler: «For 15 år siden, den 14. februar 1944 fløy man i den første tyske konstruksjon av en flygende tallerken. Besetningen oppnådde da med denne konstruksjon 12,400 meters høyde og på tre minutter en hastighet av 2,200 km i timen. Arbeidet på konstruksjon av den flygende tallerken hadde begynt tre år tidligere, i 1941, og hadde slukt massevis av penger. Inntil 1944 var det allerede utviklet

tre typer, som dog ennå ikke var klar for serietilvirkning. Idag er det grunn til å tro at en av Miethe tilvirket modell i 1945 ble erobret av russerne i Breslau. Miethe befinner seg idag i USA.»

Nasjonal holdning

Tre ungdommer dro avgårde i april dagene 1940 i den hensikt å bli mobilisert mot tyskerne. Da de kom frem til depotet, nekter de imidlertid å tjenstgjøre grunnet en hastig frembrutt religiøs overbevisning.

Denne forhindret imidlertid ikke at de fra Sokna anropte en myndighetsperson på Nesbøen om å bli fraktet i drosje tilbake til sitt hjemsted. I fullstendig troskap mot det vanlige handlingsmønster når det gjelder den nasjonale holdning for høy og lav da faren var over — kan nevnes at også disse tre unge menn stilte sterkt uniformert i de såkalte frigjøringsdager for å arrestere og herje med de landsmenn som var utpekt til syndebukker av dem som virkelig både sviktet og sveket da det gjaldt.

L.

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede

(Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere).

Vi ber deg være med oss i hjelpen for våre krigsinvalider. Send ditt bidrag, stort eller lite, til:

Postboks 1407 V, Oslo
Postgirokonto 18070

Benytt postgiroinnbetalingskort, det er enklest og billigst.

Daglig friske blomster

KRANSER til alle priser
SYNNØVELIE
Blomsterforretning
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

Annelise Parow

TANNINNSETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke — Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN
Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Abonner på «Folk og Land»

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Klerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser
Kr. 25,- pr. år, kr. 12.50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29.00 pr. år, kr. 14.50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33.00 pr. år, kr. 16.50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35.00 pr. år, kr. 17.50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre
Annonsepris:
32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgiro nr. 16450.
Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo